

Tarr Bélának, hazánk legelismertebb művészfilmes rendezőjének idén mutatták be – szándéka szerint – utolsó nagyjátékfilmjét, amely elnyerte a Berliini Nemzetközi Filmfesztiválon a zsűri nagydíját. A torinói ló életművének tökéletes láttelepe, sötét korszakának záró fejezete. Pécssett az Apolló moziban május első hetében az érdeklődők megtekinthetik a különös filmet.

A cím arra a lóra utal, amelyet Friedrich Nietzsche 1889-ben látott meg torinói házából kilépve. Az állat megmakacsolta magát és nem akart elindulni a mögé kötött szekérrel. A kocsis kegyetlenül megverte, mire a filozófus odalépett, zokogva átölelte a lovat és nem akarta elengedi. Egyik segítője Nietzsche-t hazavitte, ágyba fektette és ettől kezdve tíz évet némán, teljesen leépülve feküdt otthonában.

A filmben szereplő ló nem ugyanaz a ló és a főszereplő sem az a kocsis, aki megverte az állatot, pedig, ez a férfi sem kíméli a jószágát. Hőseinknek nincs neve, egy idős ember él egy kietlen tanyasi házban lányával, akivel rutinszerűen végzik mindennapi teendőiket: öltöztetés, vízhordás a kútról, a ló etetése..

Odakint ítéletidő tombol, a szél által felkavart homoktól nem

lehet látni semmit és elpusztít minden életet. Tarr itt már a történetben végleg lemondott minden, amiről lehetett. Korábbi filmjeiben (Kárhozat, Sátántangó, Werkmeister harmóniák) még volt remény, megjelent egy-egy aprócska fény, ami színessé tette a szereplők életét a fekete fehér filmekben. Itt már nincs semmi. A kút kiapad, a láng elalszik, az emberi kapcsolatok pedig sosem léteztek. A minimális párbeszédre épülő alkotás sokkal lassabb az eddigi Tarr filmeknél. Különböző szemszögekből követhetjük végig hat nap „eseményeit” két és fél órán keresztül.

A szél megszűnésével úgy tűnik a rendező reménye is meghal, emiatt is nyilatkozhatta a sajtónak, hogy ezután már nem készít több játékfilmet. Azért még bizakodjunk, hiszen nem akármilyen élmény a hatalmas mozivászoról visszaköszönő képsor, amiben egy ló tíz percig menetel a süvítő szélben, mindezt egy csodálatosan lassú körpanorámával kiegészítve. A rendező bús melankóliája a néző áhítattal teli csodálatát váltja ki. Nincs még egy ilyen korszakos magyar rendező. Már ezért is érdemes megtekinteni a filmet májustól az Apolló moziban.